

„Nem elvesztettem az aranyat, hanem megnyertem az ezüstöt”

Beszélgetés Nemcsik Zsolt, olimpiai ezüstérmes vívóval

A VASAS SC 27 éves kardvívója az athéni olimpián augusztus 14-én férfi kard egyéniben ezüstérmet szerzett, éppen a születésnapja előtti napon. A 2002-ben Budakeszi Ifjúsági díjjal kitüntetett sportoló a Széchenyi István Általános Iskolában végzett. Életvitele, a tanulásban (már a második diplomát szerzi) és a sportban elért eredményei alapján méltán lehet a budakeszi fiatalok példaképe.

Eddigi sikerei: egyéni junior világbajnok (1996); többszörös magyar bajnok egyéniben (1998, 2000) és csapatban (1999, 2000, 2001); felnőtt világbajnok (1998), VB ezüstérmes (2001); főiskolai világbajnok csapatban (1999); Olimpiai V. helyezett csapatban (Sydney, 2000); Egyéniben EB 3. helyezett (2001), 6. helyezett (1999); Egyéniben Universiádén 5. helyezett (2001); Olimpiai ezüstérmes (Athén 2004)

– *Hogyan érzed magad most az olimpia után, és mik voltak a tapasztalataid?*

– Most meglehetősen fáradt vagyok. Csak nemrég jöttem haza, és egyik meghívás a másikat követi. Nincs sok időm pihenni.

Összességében nagyon jól éreztem magam, a versenytől eltekintve... Mivel egy hajszálon múlt az arany, nem azt mondom, hogy szomorú vagyok, de azért egy kis keserűség bújkál bennem. Bár nem szeretnék ezzel sokat foglalkozni, mert az csak megkeserítené az életet. Hiszen ezüstérmesnek lenni az olimpián bármilyen sportágban hatalmas eredmény. Tudatosítani szeretném magamban, hogy igenis nem elvesztettem az aranyat, hanem megnyertem az ezüstöt.

– *Esetleg – a doppingbotrányok miatt – pikkelték a magyarokra Athénban?*

– Mikor ez velem történt, az első napjaiban az olimpiának, szó nem volt ilyesmiről. Ha utána lett volna, akkor sem hiszem, ez ellenében állna minden sporteszmével. A bíróról annyit, hogy a találatok megítélésében igazából nem hibáztott. Akkor egy kicsit másképp is dönthetett volna, de utólag megnézve azt mondom, hogy lehetett így is. Inkább abban volt vétkes, hogy nem figyelmeztette többet az olaszt azért, amiket csinált, erélytelen volt. De nem hibáztatom a zsűrit, mert abból nem fogok tanulni soha. Tanulni a saját hibáimból tudok, márpedig nem vívtam tökéletesen abban az utolsó asszóban. Tudom, hogy mit hibáztam, és megpróbálom ezeket kijavítani. Mindenesetre fantasztikus élmény volt, mikor egy kézilabdameccs szünetében észrevettek a magyar szurkolók, és kétezeren üvöltöttek a nevemet. Vagy mikor egy vívómeccsen hét-nyolcezer szurkolóból ötezen voltak a magyarok.

– *Hogyan kezdted el vívással foglalkozni, miért ezt a sportágat választottad?*

– Nagyon egyszerű a dolog, a bátyám hét évvel idősebb, ő kezdte először. Kiderült, hogy tehetséges, és amikor én is abba a korba kerültem, hogy muszáj valamit mozogni a gyerekeknek, egyértelmű volt, hogy engem is a Vasasba visznek a szüleim. Aztán a bátyám abbahagyta, én pedig ott maradtam.

– *Hogyan vezetted az utad az olimpiai csapattig?*

– A vívást kilenc-tíz éves kor előtt nem érdemes elkezdni, mert a kisgyerekek még nem tudják az ehhez szükséges, pontos mozgáskoordinációt végrehajtani. Kezdetben nem tanulnak vívómozgást, csak amolyan tornaóra jellegű edzésekre járnak. A vívóedzések és a versenyzetetés olyan tíz éves kor körül kezdődik. A hazai versenyeken eldől, hogy az ember ügyes-e vagy sem. Ha vannak pozitív élményei, akkor folytatja. Bár nekem kezdetben nem volt olyan

sok, akkor még a bátyám unszolására voltam csak hajlandó lejárni vívni. Aztán mikor 17 éves lettem, ebben a korcsoportban már rendeznek világbajnokságot. Sikerült kijutnom Mexico Citybe, hatalmas élmény volt, ott ötödik lettem. Itt van egy törés a pályafutásban, mert a kadettből kiöregszik az ember, junior versenyek húsz éves korig vannak. Ott már van világbajnokság sorozat, ahol sokkal erősebbek az ellenfelek. Itt kimaradt egy évem, mikor nem jutottam ki a VB-re. Meghatározó a vívásban, hogy ki tud bejutni a válogatottba, az elitbe. Sajnos a többiek lemorzsolódnak, bár van, aki válogatotton kívül is folytatja. Nekem sikerült a junior VB-re kijutnom 1996-ban és nyertem. Ott azt mondták, meglepetésre – nekem nem volt az, mert arra készültem. Utána meghívtak a felnőtt válogatott edzésére, Ugyan csak az edzésre, de ezzel jelezték, hogy méltó ellenfélnek tartottak a felnőtt vívók. Ezután úgy sikerült a szezon, hogy 1998-ban bekerültem a felnőtt válogatottba, és mindjárt az első világbajnokságon aranyérmesek lettünk, ami azóta sem sikerült. Két ezüstünk van ezen kívül, de akkor megnyertük a VB-t. Ez olyan lökés adott, hogy azóta a válogatott tagja vagyok. Így a sydney-i olimpián is részt vettem, ami ugyan nem sikerült jól. Mindenki azt mondta, hogy az olimpia más, én pedig gondoltam, miért lenne más? Mikor aztán ott voltam a páston, tényleg kiderült, hogy az. Nehéz megfogalmazni, miért.

– *De mégis, miben más? Kevés ember állhat ott.*

– A dolgok összességéből adódik. Először is csak négy évente van, nagyon nagy figyelem irányul azokra a sportolókra is, akiket azért év közben elfelejtenek. Az olimpia különleges, meg kell tanulni, rutint kell szerezni. Ritka az olyan vívó, aki az első olimpiáján nagyon jól tudott szerepelni. Nekem Sydney volt a tanulópénz az athéni olimpia tükrében, bár ebben három héttel ezelőtt még nem voltam olyan biztos. Jól sikerült a felkészülés mesterem, Gerevich György segítségével, bíztam a sikeres szereplésben.

– *Mi kell ahhoz, hogy valakiből sikeres vívó legyen? Hosszú kéz, gyors reflexek?*

– A gyors reflexek kialakulnak, mindenki más szintről indul, de gyakorlással sok minden elsajátítható. Akinek nincsenek jó reflexei, az úgysem ér el sok eredményt. Kell hozzá egy nagyon jó edző, egy klub, illetve társak, akikkel egymást verve fel lehet nőni. És nagyon sok kitartás.

– *Olvastam rólad azt is, hogy hobbid a térképek. Ez mit jelent?*

– Gyűjtöm azokat, ahol már voltam. Ahová elmegyek, veszek egy térképet, meg tudom nézni utólag is, merre jártam. A legezotikusabb talán a mexikóvárosi, de van például Szöulból, Sydneyből, Amerikából pár városból, Teneriféről.

– *És gondolom lesz Pekingből is...*

– Pekingből már van, mert már versenyeztem ott három éve. De megyek még, ha erre céloztál. Egy olimpia még mindenképpen belefér a pályafutásomba, ez attól függ, meddig bírja a szervezetem a terhelést. Addig szeretnék vívni, amíg a fiatalok meg nem vernek. Ez a veszély egyelőre még nem fenyeget.

– *Most biztos megnő az érdeklődés a vívás iránt: hova menjenek a budakeszi gyerekek vívni?*

– Ha csak annyi a kérdés, hova menjenek vívni, akkor egyértelmű, hogy a Vasasba. De azt gondolom, hogy ez elsősorban a szülőknek szól, a gyerekek nem biztos, hogy tisztában vannak a mozgás és a szervezett közösségbe járás fontosságával. Másrészt a sportnak jellemformáló ereje van. E sportág előnye, hogy lehet és kell is mellette tanulni, napi három-négy óra elfoglaltság, míg egy úszónak akár már általános iskolában is magántanulónak kell mennie. Ha az eredmény, amit elértem, egy gyereket arra ösztönöz, hogy elmenjen vívni, és nem az aluljáróban, vagy a televízió előtt mulatja a idejét, akkor már megérte.

Gábor Győző

